

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

NyitniKÉK

Érd, 2017

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Sorozatszerkesztő:
Habos László

Szöveggondozás:
Daróci Lajosné

Borítókép:
Kovács Mátyás festménye

Kiadja a POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Előszó

a NyitniKÉK c. kötethez

Zsebkönyvsorozatunk 10. darabja. A Czabai-kert természetvédelmi területté nyilvánításának 40. évfordulójára, a madarak és fák napjának tiszteletére hirdettük meg ezt a pályázatot.

A téma így meghatározta a műveket: a természet szépségét fejezik ki, az iránta érzett szeretetet és megbecsülést.

Gyakori, hogy az irodalmi művekben megjelenő természeti kép nem öncélúan szerepel: valamilyen jelentést, üzenetet, hangulatot, érzést hordoz, közvetít. Van, akinél szenvedélyes sóvárgás fejeződik ki, mindig megújuló szókinccsel, friss szóalkotási ötletekkel (Kósa Márta), másnál a mélységes bánat, a csalódás, a halál-motívum idézői a csonkig égett növények, melyek mintegy előrevetítik a holokauszti szenvedést (Pálfi Nándor).

Kovács F. István tőle megszokott cizelláltságú társadalom- és lélekrajzot tartalmazó novellát nyújtott be. Semmi hatásvadászat nincs benne, mindössze finom célzások múltbeli boldogabb világra, értelmes emberi életre. Aztán visszasüllyedés a megváltoztathatatlanba,

jön a reménytelen sivárságú vegetálás – mert csodák nincsenek, mi meg tele vagyunk előítéletekkel: egy ilyen lecsúszott egzisztenciájú senki ne akarjon már törődni valakiivel!

Valójában nem is a történet fogja meg az olvasót, az igen kevés lenne, hanem AHOGYAN kibomlik műves stílussal a valóságot mélyen tartalmazó téma, ahogyan megjelenik a természet ezer színe, illata, zenéje, az ábrázolás mikéntje, a párbeszéd hitelessége – az tökéletes.

Szabó Ilona Valéria nem marad le senki mögött. Már régen kitűnt egyedi írói hangjával, azzal a tudatos elszántsággal, amellyel autodidakta szintre fejlesztette saját magát. Itt is mesteri a madarak társadalmának ábrázolása, ez is prózában megírt metaforikus költemény: az emberi tulajdonságokkal felruházott egyéni jellemek, testtartásuk, szokásaik, színük bemutatásához előzetes kutatás, tanulmány kellett. Érdekes a „történet a történetben” írói módszer alkalmazása.

A madárkórus ábrázolása azt is mutatja, hogy a szerző tisztában van egy énekkar / irodalmi csoport felépítésével, a vezetői magatartással. Nem véletlen egy országos kiadóval kötött szerződése.

Szigetvári Zsófi művei üdék, bájosak, stílusuk egyenrangú a felnőttekével. Mondatfűzése, a lírai én pszichéjének elemzése a legjobbak közé emeli. Nyeri is sorra az országos elismeréseket.

Költőink pályamunkái a legmagasabb szinten is megállják a helyüket: irodalmi igényvel megfogalmazott gondolatokat, gazdag költői tárházat megmutató műveket olvashatunk.

Büszkeség tölt el, hogy érdiségünk ismét gazdagodott az Irodalomkedvelők klubjának (IRKA-kör) újabb gyöngyszemével, amely méltó Czabai Balázs gyönyörű tölgyeséhez.

Érd, 2017. június 16.

Daróci Lajosné
klubvezető

Köszönettel tartozunk képzőművészeinknek díjazásra felajánlott műalkotásaikért.

Benkóczy Péter festőművésznak, Szekér Gizi keramikusnak és az Andreetti Károly Művészeti Iskola diákjainak, Együd Károly fafaragó mesternek és Tóth Károly bőrdíszművesnek.

(lásd: illusztráció)

Kovács Mátyás: Czabai-kert

Barna Júlia

A TAVASZ MEGLEPETÉSEI

úgy jön a kikelet mint mosolygó idegen
nem tudható hogy ajándékot hoz vagy kirabol
az erő beköltözik a gyengeségbe
feszíti az ernyedte érfalat
saját bűneiket túlélte emberek
a tavasz lélegeztető gépén függenek
a múlt odvaiban kitelelve
áttelepednek a jelenbe
a meddő álmok is esélyt kapnak
a hitek szégyenkezve fellobognak
a szívek új ritmust dobolnak
nem számolnak a holnap terheivel
lábak röpítik mint a szárnyak
öregekben támad a bizalom
ahogy a rügy fakad
felel a vágynak az anyag
az élet életért remeg
pillanatnyi időtlenség
csak sejtelem a világ a hajnal része
a remény holtágán
álom-határon mozog minden
míg a napcsók a szélsimogatás
elevenít
minden önmagában teljes

a kezdetben ott van a vég is
virágos ruha alatt a gyász feketélik

SZÍNEK HANGOK TAVASZOK

a hajnal varázslatos derengésében
a madárhangok beszövik a végtelen teret
egymásnak adják a távolságot
pontosan időzített fellépésük
műsor a félig vagy egészen alvó világnak
vagy a lét káprázatának
amitől az még hihetlenebb
a fákon zöld nyilak pattannak bomlanak
a fűszálakon a lépteim bármerre visznek
belesimulok az egészbe
a hiányok megszűnnek bennem
a változás méhében eltűröm kicsiségem
nem sejtem mitől boldog ez a pillanat
a tavaszi energiák könnyű párává oszlanak
a virágok selymes érintésével kezemen
nem félek hogy beomlik a holnap
futok amerre nincsen tiltó tábla
emlékszem a régi tavaszok titkára
saját szívemben is hontalan
futok mint akinek valahol dolga van
szememben rég felszáradt bánat
a csend lélegeztet illatokkal telt
ettől leszek még valószínűtlenebb

Dylan D. Tides

ROMÁNC

Kis patakunknál készül az este,
mintha sietne aludni a víz;
gyermeteg illat csüccsen a lesre,
omlik a szívben a májusi íz.

Halkul a nappal, csillan a gáton,
képtelen írni kopott ceruzám...
Szikraszivárvány rebben az ágon,
gyurgyalag izgul a párja után.

Landol a hím, és vágyja a nőjét,
bújik a rőt feje hölgye elé,
zöld vízipásztor verdesi csőrét,
hív csere-csókkal nyújtja felé.

Méz aranyából festi a szépet,
úgy dob a vízre vidám ragyogást,
s míg tovahordja az alkonyi kéket,
mímeli vígan a lágy csobogást.

Fazekas Major Gizella

TAVASZRA VÁRUNK

Tavasza várunk,
mindig új tavaszra.
Ma van a fáknak,
madaraknak napja.

Rügyfakasztó mámor
áldott melegére
új ébredés tárul,
tavasz érkezése.

Még kopár a fa,
de madárral tele,
csacsogás, csicsérgés
kikelésnek jele.

Hassa át szívünket
madár éneklése,
hogy tavaszi lázban
újuljunk meg véle!

Minden reggel, ahogy
dicsérik az Urat,
járja át lelkünket
ez áldott szónoklat!

Cinke mondja énekét,
nyitni-nyitni-nyitnikék.
Rigó füttyöt told hozzá,
füttyülésre választ vár.

Pacsirta a magasba,
szárnya eget hasítja.
Csendesül a sok madár,
zöldbe borult már a táj.

Szomorúfűz is sárgul,
titokzatos barkák,
ők is szeretnének hozni
egy kis húsvéti csodát.

Virágvasárnap jelére
tulipán, nárcisz, bazsa,
lila foltocskákban
illatos ibolya.

Ég s föld között
a természet csodája,
légy hűséges hozzá,
mind Isten áldása!

TAVASZ

Tavaszi szél lengedez,
kopár a fa, ébredsz.
Madárének, harsona
rügyet fakaszt a fákra.

Csicsergő madarak
tavasznak hírnökei,
most is reménységgel,
hittel vannak teli.

Nyitni-nyitni-nyitnikék,
vígan mondja énekét.
Rigó fűben szaladgál,
néha fára is felszáll.

Fütyörészve válaszol,
férjem megtette sokszor.
Harkály a fák doktora,
fának kérgét tisztítja.

Stiglinc, veréb, cinege
parkunknak ékessége.
Pacsirta a magasba
szárnya eget hasítja.

Virágba borultak a fák,
lesz gyümölcs, azt suttogják.
Gyümölcs második eledel,
fogyasszuk el jókedvvel!

Gani Zsuzsanna

ÉRZEM LELKED

Ó, szépséges zsenge csalitosok,
érzem, ahogy finoman körbefontok! –
Psz! Látod azt a kedves kis cinegét?
Mondd, Te is hallod szépséges énekét?

Tóparton ülök csendes magányban,
szemem elámul e csodás látványban.
Érzem lelkét, hallom lüktetését,
pihegő madárka halk lélegzését.

Veled dobban ritmusra a szívem,
csak dalolj, kedves, gondtalanul nekem.
Tombol az illatozó kikelet,
a nyiladozó virág is ránk nevet.

Tündököl az aranyló napsugár,
lágyan cirógató szellő erre jár.
Gyümölcsöt érlel, víg napot fakaszt,
Cinegém, hozd el most nekünk a nyarat!

Lassan felkúszik az égre a hold,
tengernyi csillag az égen csatangol.
Álmos erdő már fáradtan szuszog,
lehunyják szemüket, csak a szél susog.

Habos László:

AZ ERDŐ SZIMFÓNIAJA

I. tétel

Hajnalt köszöntő
ének tör éji csendet
kékbegy fészkéből.

II. tétel

Rigóénekre
bont ezeregy virágot
vén kocsányos tölgy,
remény kapuját tárva
lélekből ébredőknek.

III. tétel

Megállítja léptem óriás-
tölgyek bölcs némasága,
s láttatja védtelenségem
a lüktető zöld nagysága.
Hallgatom a levelekbe szőtt csendet,
és csodálom az alkotott rendet.
Utamnak ösvényt keresve
fény-kaput nyitnak alázatos tölgyek,
s zarándok-sóhajomra felzeng
az erdő szimfóniája.
A szent szeretet dallamára
hálaimát rebeg megfáradt lelkem.
Áhítattal hallgatom
égbe nyúló kocsányos fákkal
lágyszellő susogását,
a leheletkönnyű hárfát,
völgybe igyekvő patak
gyorsuló csobogását,
az érzésekkel telt hegedűt,
szarvasbikák vágyakozó böngését,
a mélyen zengő tubát,
a bársonyhangú fuvolát,
fülemüléknek szenvedélyes karát,
és a törékeny béke dallamát
megszólaltató irgalmas orgonát.
Könnyű léptemre avar zizzen,
s opálos napfénnel ölel át az Isten.

IV. tétel

Madárszárnyakon érkezik,
hogy csendben betakarjon
foltozott palástjával az alkony,
s mint ifjú művész vén hárfán,
lány altatót a kósza szél játszik
levetkőztetett fák kopár ágain,
s elcsendesedik az erdő, és álmodik,
mint édesanya ölében ártatlan kiseded,
és elkóborolt csillagot terel az Isten.

Kósa Márta

FÉNYJELEK

Fák
bokrok
madarak
fűszálak
füst
pára
sziromlennyomat

komótosan húzza félre függönyét a hajnal
vékony száron vezetett fényparipák
patkós dobbanása szívemen
friss színekkel
feszlő
bomló
bőrömre omló életszerelem

csillagom távol éppen csak sejteti
múlik az éj
pici pamacsokban folyik szét az illat
hajnali lármás madár csőrében szalmaszál
toll és pihe
porszemek
körmöm hegyére friss vágyat varázsló fényjelek
hulló szavak

kikiálthatatlan hangok szorítanak
békák
rigók
házukból pislantó csigák
érik a kerek világ ringató ritmusát

tiltott utakra lépek
fénymázás esküvések
ezerszer pergetett képek
korok
feketére firkált gyűrött létkartonok
szétfoszló
kifosztó
tévedések
elveszített hitek hámja alól kitérek

hajnali csikórobbanásos éledés
csillanó csendben
száraz gallyakat roppantva feléd tartok
elveszített unt harcok
sóvárgó szürkeségek helyét elhagyom

TE
vagy
a
holnapom

szilánkos fájdalommal hasító
bőrömrre biztató csókot pecsételő

tavaszban tébláboló
friss szelekbe futó lázadó
toldott
foldott
napokat meglopó

madarat
fát
bokrot
rügyet
bimbókat
álmodó
tébolyban velem utazó

tükrös üveglapos folyókat
virágtengereket rajzoló
arcomat újra álmodó
örökös hódító

tavasz

légy szívem vad ritmusa
sarkamba költözzenek feledett táncok
fülemben lüktessenek ősi zenék
érezzem pezsdül a lég
fű fa bogár hordja szanaszét földi létezésünk isteni üzenetét.

CSÓKA

A csendbe sívítva hasított a fülsértő hang, szólt vadul. Kiugrottam az ágyból, felfogtam a vaksötétben, hogy éjszaka van még. Megállítottam a rendszert, a gombok fehérén lapultak ujjaim alatt, aztán töltőjéről lekaptam a telefont, felhívtam az illetékest. Itthon vagyunk, talán egy pók vagy egy egér masírozott bele a képbe. Aztán minden visszakapcsolódik, ajtó bezárul, kulcs fordul, gombok után hosszúra nyúl a pittyegés...

Visszafekszem.

Próbálom még kétórányi időre visszatuszkolni magam az álmok világába. Szitálódik a gondolat, képek, történetek hullnak a semmibe. Van, amit nem akarok, s van, amit nem tudok megtartani. Már-már szárnyaira kap az álom, amikor arca filmvásznakra vetül.

Kiscsóka.

Emlékszem, fénylő fekete szemekkel úgy figyelt meg mindent, mint egy fürge kis csóka, az én kis madárkám. Gyöngyszemem.

Hete is alig múlt, hogy évek után újra láttam. Azóta viszem magammal újra vonásait s a terhet is, amit öntudatlanul cipel.

Nekem fáj, bennem sajog.

Most is belém mar a fájdalom, s szememből kiveri a visszatérni készülő álmat.

A rendelőben futottunk össze váratlanul, sudár nem-

törődöm szépségébe botlottam, bátortalanság, öröm és közöny különös keverékét festette arcára a felismerés. Átöleltük egymást. Vékony karok, keskeny csípő. Arcán pedig ott az a jel, amit jó ideje nem láttam, s mégis mindenkor szíven üt, megfejthetetlen, vagy csak én képelem.

Szokásos kérdések jönnek.

Hogy vagy?

Régen nem láttalak, miért vagy itt, megbetegedtél?

Iskola?

Család?

Egykedvű, egyszavas válaszok.

Vállrándítás minden csupaszon koppanó szó után.

Nőgyógyászra vár, talán gyereke lesz.

Pengés fájdalom hasít belém.

Állunk a folyosón, jönnek, mennek a népek. Kiáltanék, hogy ne legyen közünk ehhez az egészhez! Szavaim záporoznak, könnyeim elerednek, s gátlástalanul végigfolynak arcomon, míg kérdezem.

Ő áll, s kurta válaszait nem kíséri érzés, indulat.

Együtt vagyunk – mondja.

Kivel?

A név ismeretlen, de aztán kibogozom, ki is lehet az alig 16 éves fiú, akiből hamarosan apa lesz.

És te szereted? – kérdezem.

Felhúzza keskeny vállait, bizonytalanul jön a válasz.

Nem dolga, hogy meggyőzzön.

Megsimítom.

Tudod, mi vár rád? Azt az életed akarod te is, ami anyádé volt? Emlékszel? Emlékszel, hogy szerettelek? Igen – mondja. Áll és néz, szemében az a megfejthetetlen fájdalom, fásultsággal és szemrehányással vegyül.

Dühös vagyok és kétségbeesett.

Kiragadnám abból az árok szélére kényszerítő világból, hogy szabad, gyönyörű felnőtt nő legyen.

Szánalmas lehetek, ahogy állok ott a kamasz lány előtt, és képzelek egy másik, jobb életet.

Olyat, ami nincs. Neki nincs. Nekik nincs. Az anyja sorsa lesz az övé is. Hacsak! De nem lesz hacsak...

Elválunk, de azóta is velem van.

Most is, a riadó éjszakán ágyam szélére ült a bánat.

Láttam az én kis csókámat repülni, nevetni, magasba szállni.

Mert azt képzeltem akkor, hogy így lesz, hogy lesz számára kitörés.

Négy éven át volt velem, vézna kis karjai öleltek, kikerekedett, élvezte a figyelmet, fürdött a fényben, hollófekete tincsein táncoltak a sugarak. Virult!

Hét testvér közül ő talán az ötödik, a mérhetetlen nyomorból jöttek, naponta léptek át száz esztendő, s tértek vissza oda, ahol a fiatal, törékeny asszony kínlódott értük. A kapott kiscsizma a kályhában végezte, mert nem volt mivel befűteni, s bátyja ismét fagyos lábbal érkezett reggelente. Aztán egyszer fordult a kocka, lett autó, hatalmas tévé és börtön. Apjuk távollétében csen-

des beletörődéssel maradt talpon az asszony. Szép, puha tekintetű gyermekeit hozzám íratva. Ha séta közben összetalálkoztunk, a még alig totyogó kicsike is felém nyújtotta bársonyos kiskezét, és én megszorítottam, és beleborzoltam a sötét hajban megvillanó szőkés tincsbe. Mosoly volt a fizetség, a legnagyobb kincs, amit kaphatok.

Az én kis madaram egyszer nevetve, de kissé gondterhelten mondta:

Hoznék neked pénzt, sok van nekünk, tudom, hol tartják, nem érem el, de apám nem is engedné.

Hosszan beszéltünk akkor arról, hogy nem vesszük el a másét.

Reméltem, hogy érti, s most azt érzem, őt fosztották ki, megrabolták az életét.

Rá gondolok, tehetetlenül...

Mert becsaptam őt, őket! Elhitték nekem, hogy alanyi jogon jár a szeretet, türelem. Hogy mindőjük előtt tágasra nyílnak majd a kapuk.

Emlékezem. Amikor iskolába indult az én kis csókám, átöleltek és sírtak a lányok. Szorítottak, pedig sokszor voltam hozzájuk kemény. Kiköveteltem, hogy becsüljék magukat többre, kínoztam őket versekkel, rajzokkal, feladatokkal. Akartam, hogy a félrevetettségből kinőjenek!

Aztán ősszel, amikor találkoztunk, már nem terült szét

arcán a magabiztos ragyogás, helyében a szemrehányás bánattal keveredett.

Múltak az évek. Nem bírnak vele – mondták, s az én tenyérből etetett kismadaram másik iskolába került.

S most az életkapuban áll, vállát felhúzva, érdektelenül, mintha mindahhoz, ami történik vele, köze sem volna.

Ennyi hát a világ?

Szépséges kis fekete csókám nem sír, és nem örül.

TAVASZ

Nézd csak a kertet
szilárd szürkeségét el is veszítette már a hajnal
átfestettek mindent
sárgával
arannyal
csalfa fényeket csalogató feketerígó
nászfüttye korai riadó

hullámtörések felett
sirálypár érkezett
libbenő fodrokba botlik a nap

magamhoz takarnám szelíden szomorú arcodat

a
domb
mint egy burjánzó rét
felöltötte ibolyák káprázatod színét
köpönyeget váltó füzesek
szélben hajladozó bódult szerelmesek
parázna vágyakkal teli
barázdabillegető fészket építgeti
csőrében egy-egy szállal
versenyt repül az éjszakával

minden mozog
remeg
szertelen fények
formálják kertemet
túl korai ez a tavaszi hév
piruló tulipán karcsú szára
valódi színét máris szemünkbe szitálja

egybemosódó illatok között
múltat jelennel összekötözök
vívódás
harcok
vágyak
győzelem
veszteség
alázat

pattanó rügyek hava hevíti a vágyat
megannyi percünk mégis ártatlanul pereg
bőrünkre hulló szirmok lenyomata
fájdalmakban feszülő világunk
megváltó mosolya.

MÓRIC

A varjakat nem szereti senki. Nem tudható, hogy gyászosnak vélt viseletük, esetlennek tűnő mozgásuk, cseppet sem dallamos hangjuk ennek az oka, vagy csupán az, hogy nem ismerik őket. Márpedig az emberek hajlamosak inkább nem szeretni azt, amit nem eléggé ismernek – netán képesek még félni is tőle. A Doki hirtelen ilyesmiket gondolt, amikor azon a fagyos reggelen visszatért támaszpontjára a városszéli hatalmas lakótelep melletti kiserdőbe, és megpillantotta a kunyhó mellett gubbasztó fekete madarat. Már nem emlékezett, hogy kalandos élete során mikor lepődött meg utoljára, ám ezúttal a szokásos kukavizit sivár eredménye miatt érzett csalódását egycsapásra elfeledtette a váratlan látogató. Ugyan sebészorvos volt régebben – egész pontosan kéz-sebész –, de azért a madárvilágot elég jól ismerte, és úgy rémlett, valahol azt olvasta, a varjú talán a legintelligensebb állatok egyike, sőt a madarak között mindenképpen az első. Nem kis önelégültséggel vont a hát le a következtetést, hogy a jövevény jól választott. A satnya akácok, terebélyes bodzabokrok, a tavaszonként apró lila virágokkal hivalkodó líceumcserjék dzsungelében otthonra lelt népek demográfiai választékában csalhatatlanul megtalálta a hozzá legméltóbb szellemi partnert.

Utóbb, amikor Sanda Béla élet- és sorstársa, Kukamari megkérdezte, melyik vasárnapra főzheti meg a „kányát”, ő lesújtó tekintettel nézett rá, és aprólékosan elmagyarázta a kánya meg a varjú közti különbséget. Meg azt is, hogy amíg Móric az ő vendége, addig ne is álmodjanak varjúlevesről, merthogy normális ember amúgy sem eszik meg magánál okosabb élőlényt.

Mindez azonban később történt. Hőseink az első reggelen még csak ismerkedtek. Hogy a madár beteg, azt Doki első pillantásra látta. Különösebben nem hagyta el magát, de bal lábáról hiányzott két ujj, és azon az oldalon a szárnyát is erősen lógatta. Amikor Loncosos, a kolónia meghatározhatatlan fajtájú és színű kutyája közeledett hozzá, azért fel tudott rebbenni, de a tisztás szélén letelepedett megint. A szerény termetű eb megijedt a méternyi szélesre kilobbanó szárnyaktól, és rohanvást visszavonult, ők meg nézegették egymást csendben.

A varjú puhán fénylő kékesfekete tollán végigszaladt a reggeli napfény, okos szemeivel – hol jobbról, hol balról – kíváncsian fürkészte az embert, erős csőre acél-szürkén, egészségesen fénylett. Doki csak azért nem szégyellte el magát, mert régen kiveszett már belőle a külsejével kapcsolatos legminimálisabb igényesség is. Ruházata – mind anyagát, mind színeit tekintve – enyhén szólva elég vegyes képet mutatott. Arcát gubancos szőrzet borította, fogai közül jónéhány helyén sárga csont maradt csupán, bőrét pattanások, piszkos pörkök tarkították, és akkor még nem is beszéltünk a

szagokról. Amikor erre gondolt, inkább úgy döntött, a madaraknak nincs is szaglásuk. A varjaknak meg pláne! Amint bontogatni kezdte a napi zsákmányát tartalmazó bugyrot, vendége néhány tétova lépéssel közelebb biccegett, és ő kitalálta, hogy éhes lehet. Talán szomjas is. Óvatos mozdulatokkal apró darabokat tört a penészes száraz kenyérből, majd egy műanyag palackból kímetszett pohárkában vizet rakott mellé, aztán visszahúzódt a kunyhóba. Amikor a madár csipegetni kezdte a kenyeret, a férfi halkán megszólalt, ettől a varjú ijedten hátrébb tipegett. Ám ő tovább beszélt, amíg az állat a fura neszt megszokva ismét előremerészkedett, és enni kezdett. Az ismerkedés immár barátkozássá változott...

Később, a reggeli „termés” közül egy hátsó borítójától megfosztott könyv is előkerült, melynek címlapján Móricz Zsigmond mosolygott. Pedig nem is tudta az öreg, hogy ő lesz a sérült varjú névadója. A Doki azonnal megérezte, hogy új barátjához inkább a szerző vezetékeve illik – nem akarta, hogy még a végén valaki lezsigázza. Dr. Pénzes Elek nagyon régen nem olvasott már semmiféle könyvet. Félredobta ezt is, jóllehet a címe majd kiszúrta a szemét: „A boldog ember”.

Valahogy úgy volt a régi életével, akárha nem is ő élte volna meg. Mintha nem is léteztek volna a gondtalan gyerekkor szabad csatangolásai, a bolondos diákévek szerelmei, a diploma, a szakvizsga, az első önálló műtétek izgalmai. Múltba merültek az eleinte még szolid

kollegiális iszogatások, a későbbi magányos éjszakai túrák, a kocsmák, az áporodott sör-, dohány- és vizelet-szagú alagsori „döglesztők”, az akácfüst keserűségű másnapok, no meg az alkalmi ivócimborák. Mert *barát...* hát az nem volt köztük egy sem.

De most itt ez a madár. Nem kérdez, és nem válaszol. Nem követelőzik, nem is vár el semmit. Hiába okos, talán nem tudja azt sem, hogy beteg. Hogy a csapat, amelyik amott bogarászik a szántásban, nem közösi tette ki, csak magára hagyta, mert nem kapott másra lehetőséget az anyatermészettől. Pénzes doktor azonban nagyon régen kiürítette már érzelmeinek kamráit, és nem is kívánta feltölteni őket. Igaz, szimplább volt így az élete, viszont sokkal egyszerűbb.

Csakhogy itt ez a madár! Meg kéne nézni azt a beteg szárnyat... hátha. Talán valamikor felszállhatna még, mert így sérült lábbal kis ideig elbotorkálhat ugyan, de repülni többé nem tud, az bizonyos! Inkább lassan elpusztul majd. Az igénytelenség és közöny langyos párnái közé süllyedt ember, mialatt ezt latolgatta, észre sem vette, hogy nem annyira az agyával, inkább a szívével gondolkodik már, mint valaha nagyon, nagyon rég...

Móric kezdetben nem engedte, hogy hozzányúljon. Egy hét, talán tíz nap telt el, amikor először felhajthatta azt a sérült szárnyat. A madár csípett veszettül. Kemény csőre, mint hegyes kalapács, véresre marta a férfi kezét, de a Doki most már nem hagyta annyiban.

A gyakorlott sebészujjakba hamar visszatért a rutin, és gyorsan rátaláltak a sérült csontvégekre. A gennyes nyílt sebet gyorsan kitisztította – jobb híján sütőrummyal –, de a csont rögzítéséhez rugalmas klipsz kellett volna, esetleg spirális rögzítő, amelyet annak idején finomabb töréseknél használt – ujjpercekhez, ilyesmihez. Karcsú női kezek, puha gyerekujjak jutottak eszébe. Amikor végül elengedte a madarat, Móric tollait felborzolván mérgesen nézett rá.

– Nem bántalak, te buta – mondta csendesen, mire a madár megrázta magát, ő pedig meghúzta a rumosüveget. Nem esett jól. Most nem. Mit lehetne tenni? Ezen járt az esze, aztán végigfeküdve a szénaágyon, magára húzta a molyrágta bűzös takaróhalmot. A varjú mellékuporodott. Talán kezdettől fogva érezte, ez az ember nem akarhat rosszat. Később érezte azt is, hogy a seb nem tüzel már úgy, mint előtte, és a láz sem tér vissza. Lassan álomba merültek mindketten.

Az állatorvos rettentő fiatal volt és nagyon csinos, de még annál is mérgeesebb. A Doki két álló napig kerülgette a rendelőt, mielőtt becsengetett. Esteledett már, és a lány kabátban nyitott ajtót. Nyilvánvalóan menni készült.

– Mit akar itt, ember? – mérte végig dühösen és kicsit ijedten a torzonborz alakot.

– Bocsánat... bocsánat, doktornő... van egy sérült varjú nálam. A szárnya tört – dadogta zavartan a férfi.

– Mit kezdjek én egy varjúval? – rándult meg a kilin-

csen türelmetlenül a kamaszosan rövid hajú teremtés keze.

– Maga állatorvos... csak néhány prompt-klipsz kellene a csontokat rögzíteni... így nem tud összeforjni – toporgott Elek, mire a nő az órájára pillantott.

– Hol van a madár? – kérdezte sóhajtván.

– Hát... ott a tanyán... nálam a kiserdőben.

– Reggelig várhat?

– Csak a csipeszek kellenének... ha lehetne... meg tán egy kis kötszer. Megcsinálnám én...

– Maga???

– Sebész vagyok... ööö... voltam, mielőtt... szóval...

– Hát... nem baj. Azaz... nem úgy értem. De holnap inkább hozza be... megnézem – legyintett végül idegesen a nő, majd kapkodva bezárta az ajtót, és köszönés nélkül otthagya őt meg a közelében is éppen csak érezhető könnyű virág-, fűszer- és gyógyszerillatot.

A férfi sokáig bámulta a karcsú alakot, amint a megálló felé siet.

– Alighanem hárs... esetleg ibolya – vélekedett Elek szimatolva, miközben rezignáltan saját penetráns kipárolgására gondolt, melyet *illatnak* még nagyon erős jóindulattal sem lehetett volna nevezni... Aznap este az elképedt bájos arc látványával aludt el, mintha a női szépségtől elszokott szeme lefényképezte volna. Reggel aztán kabátja alatt Móriccal, fejében kavargó gondolatokkal, várakozó izgalommal jelent meg a rendelő előtt.

– Jobb lesz, ha itt hagyja – mondta az idős asszisztensnő – nem is kell érte jönni, a doktornő már értesítette a madárvédőket.

– De... hát... én azért szeretném... – dadogta Elek tanácstalanul, mire az asszony elmosolyodott.

– Ugyan! Higgye el, jó helyre kerül a madár. Magának csak gondja lenne vele.

Úgy érezte, erre már nem érdemes válaszolnia, mert hirtelen felfogta, hogy ebben a másik világban, ahonnan annak idején eljött, nem értenék őt úgy sem. Azon már nem is csodálkozott, hogy a rendelőbe be sem engedték.

– Hát a gond... az nem... az egyáltalán nem hiányzik. – Dörmögte magában többször is, miközben a közeli ABC épülete mögötti szemetes konténerek felé botorkált.

Kreischer Nelly

NYITNIKÉK

Február vége. Szürke égbolt, csupasz ágak,
de hóvirágok avar alól már kandikálnak,
s csábos éneke szól kis cinegemadárnak.

Hangja messzire szárnyal nyitnikék, nyitnikék!
Napsugár ébred, és kék szín ruhát ölt az ég.
Evoé ! Holnap március! Tavasz van, de szép!

Rigó kukacot talál, tüstént repül vele,
mielőtt más elorozná, s veszne étele.
Szajkó csap le, üldözi, veszélyben élete.

A kis cinke már fenyő védelmében lapul.
Nyitnikék, nyitnikék, a sűrűből válaszol
párjának, ki fészekhelyet keres valahol.

Odúban, csőben, postaládában nézeget.
Biztonságos, puha fészket rakni hol lehet?
Pettyes tojáskáinak hol talál jó helyet?

Lelkemet örömmérség tölti, új tavasz érkezett!
Nyitnikék nyitnikék, zeng az újélet-zene.
Rigó fütyül, vadgalamb bűg, száll csalogány éneke...

Lukács Mária

FÁJ-DALOM

Egy gyökér tart a gyenge ágon favágók
keze billogot üt esküdnek a vérré
ne adjuk fel egykönnyen legyen varázsszónk
és béke rettegésben az erdők – félek

bújjunk össze mert vágthatják öleinket
de isten kereshet majd valahol ágyást
csak egy hajszál lesz a remény rügyeinknek
szemünkbe nevet a hatalom és árnyán

így apadnak el lassan fényes napjaink
ünnepeljük meg az elmúlást titokban
favágók lépése friss vágáson roppan

s ha eltűnik a kilátástalan ködben
átléptek a kapun remélek a hitre
támaszkodom „a semmi ágán ül szívem”.

ÖRÖKZÖLD

Már berendezett a téli utca,
fényvirágos este ágra fagyva
egy reményre gyújt, sugárba vonja,
megpihelve lángom égre szórja;
kint a fák türelme, szürke ágra,
friss tavaszba fonja álma: szép vagy.

Mihály Csilla

HÖMPÖLYGÓ MÁJUS

Mint ezernyi tarka, pezsgő,
víg gomolyba bújt, serény
pillanat, ha láza megnő,
s önfeledten ég belém,
úgy terül a fény a fákra
hömpölyögve, zsongva rázza
szél a lombot, selymes árnya
ringató neszén
leng, libegve száll a lelkem,
éber éhe duzzadó,
átölelve tart e percben,
s enyhet oszt a dús való,
csendje permet, álma fényfolt,
lét, jövő, ma és a régvolt
lánggra lobban, s ég az égbolt
pirkadó szemén.

ZÁPOR

Felhő kajla,
bodros alja
gyürke pírba púpozik,
éjt szítál az ég szemére,
dundi cseppje falfehérre
válva hull az útporig.

Teste ernyed,
hozva enyhet
ontja terhét, mint a zsák,
szétszakad, s e pillanatnyi
frissességbe trillahad, mi
áldja Őt s a tisztaság.

Móczár Csaba

TAVASZI HAIKUK, 2017

Jégmadár olvad
tél fogságából. Felszáll!
Harmat hull alá!

Új élet sarjad!
Hóbagoly álcája
szűnik. Sas viszi.

Rigó tovaszáll.
Madárfütty ringatódzik
cseresznyeágon.

Már zöld levelet
hoz a postás. Mindenki
„gólya-hírt” kap!

Bábból pillangó,
lányból asszony! Tavasz van!
Metamorfózis!

Gyíkok zöldellnek
hófehér sziklákon. Ni!
Érik a tavasz!

Őzbak szimatol!
Fut sörétes tavaszba.
Trófea-falon.

Március gyötri
Februárt. Barátság oda.
Naptáram üres.

Jégvirág olvad.
Napsugár fosztja létét.
Kitárt ablakok!

Vajúdó tél, új
tavaszt szül és gyermeket!
Április 11.

Molnárné Boda Mária

TAVASZKÖSZÖNTŐ

Téli fákról olvad már a dér is,
Indulnom kell, maradok most mégis,
Léptem alatt megroppan a jég is,
Hideg szél fúj, ragyog a nap mégis.

Halkan pattan, rügy fakad a fákon,
Fészket rak már madár is az ágon.
Gólyák jönnek napsütötte tájon.
Fecskék táncát lesem a tornácon.

Búcsút int most fagyos szagú éjjel,
Lépte nyomán tavasz oson, lépdel.
Gyermek futkos, hóvirághoz térdel.
Tavasz szárnyát, fagyos szél, ne tépd el!

Nyitni kell most, mély levegőt venni,
Nyitni kéne, a szabadba menni.
Nyitni kék színt, s az égboltra kenni,
Szellő szárnyán nyitnikékké lenni.

Hírét viszem tavasz melegének,
Múló télnek, felolvadó jégnek.
Erdő csendjén madárfütty és ének,
Tavasz jó most, búcsút int a télnek.

Nagy-Rakita Melinda

VÁRAKOZÁS

Fény csillan tükör jégen
Kényes macska surranva jár
Hó alatt dermedt világ
Ébred
Tavaszra vár

Holnapra kinyílik az ég
Nézd felhő alól a kék
Titkon hogy kandikál elő
Hidd el
Tavaszt ígér

Szél suhan a jég felett
Nap fakaszt életvizet
Rügy feszül nyílni
Vágyik
Tavaszt kér

Hó alatt élet moccan
Hóvirág szirmát simítja
Krókusz színről álmodik
Megint
Tavasz van

TAVASZ-HIMNUSZ

Csillan cseppen csurran az eresz leve
Ébred a reggel
Mámor rezzen vágyó tájon
Nézd csak kedves hogy rohan messze
Tél kapitány

Nagy szemű cinke billen az ágon
Forró Nap hevít
Szárnyra kelnek dús pollenek
S zengőn nevetve eszmél végre
Tavasz király

Szivárványfényben a nyíltszívű rózsza
Zöld köntösében
Bársony bimbóról álmodik
Lepkeszárnyán fénylik a hímpor
Mosolyogj rám

Szél szelíden szabadon szökken élénk
Ölelj és szeress
Csend suhan lenge fűszálon
Pázsit takarónkon százszorszép
Szerelem vár

Friss himnusz zendül erdők mezők felett
Múlté már a tél
Násztáncok zenéje árad
Erdők lombkoronája alatt légy
Örökre enyém

Pálfi Nándor

LEVELEK A SZÉLBEN

Az elmúlt évek során sokszor eltűnődtem azon, hogy a mi történetünk vajon akkor kezdődött, mikor először találkoztunk, vagy csupán akkor, mikor olyan ifjonti hévvel egymásba szerettünk. Mindenesetre nem nagy történet a mienk, éppen csak néhány oldal a sodródó időben, két szív halvány lenyomata a porban. Szerettem azt hinni, hogy mi írjuk, és függetlenül attól, hogy mikor és hol kezdődött, mi találhatjuk majd ki a végét.

– Ne haragudjon, uram, annyira sajnálom! – ezek voltak az első szavaid hozzám abban a Vörösmarty téri kis kávézóban, a Holdvilágban.

Április közepe volt, és '35-öt írtunk. Apám küldött Pestre, hogy nézzek át neki pár könyvet a Széchenyi-ben, és vegyek részt helyette néhány csekély horderejű szemináriumon, melyeket egykori kollégái tartottak. Persze ő mindig olyan ember volt, aki nem csak kérni, de adni is tudott, és egy busás összeggel toldotta meg a tárcámat, lelkemre kötve, hogy szálljak meg valami fényes budai szállodában. Egy országgyűlési képviselő fia csak nem hajthatja álomra a fejét holmi olcsó panzióban. Még egy fodros-bodros, Veronából hozatott inget is rám erőltetett, mondván, az ő fiának ebben kell tárgyalnia.

Utáltam azt az inget, de apámat szerettem, és nem akartam csalódást okozni neki.

Miután sorra eleget tettem a rám bízott feladatoknak, rengeteg szabadidőm maradt, és mivel ritkán jártam a fővárosban, ezt ki is használtam. Ott-tartózkodásom alatt minden késő délután beültem a Holdvilágba, hogy megnyugtassam a nagyváros számomra oly szokatlan zajában megfáradt elmémet. Ha nem teszem, talán sosem találkozunk, és nem koccantod a karod a karomhoz, az ingemre lötytyintve a kávémat.

Talán arra számítottál, hogy mérges leszek, és elzavarlak, talán arra, hogy elkezdek kiabálni veled, mindenestre arra biztosan nem, hogy az ingemen nyújtózkodó, ragacsos kávéfoltot látva, olyan jóízűen nevetek fel, mintha csak egy komédiát csodálnék a Tháliában. Hogy is haragudhattam volna rád, mikor a szemed már akkor is olyan igéző volt, akár egy istennőé, ráadásul neked köszönhetően végre nyugodt szívvel hajíthatom majd ki azt az ízléstelen inget. Szívesen meghívtalak volna egy pohár vörösborra, de valami fontos dologban kellett eljárnod, és miután pár szót váltottunk, kapkodva kimentetted magad, én pedig elmélázva néztem az ajtón kilépő alakod után. Jó napja volt a pincérnek, miután bambán letettem ötven pengőt a karcos tölgyfa asztalra, és gondolataimba merülve én is távoztam.

Ez volt tehát az első találkozásunk, rövid és bohókás,

ám a maga módján meglepően sorsszerű. 21 éves voltam akkor, még nem sejthettem, hogy néhány szégyelős pillanat miként forgat fel emberéleteket.

Három év elteltével találkoztunk újra. Apám hetekkel korábban hunyt el álmában. Az iránta érzett gyász akkor még eleven volt bennem és éles. Az orvos szerint szép halála volt, én azonban tudtam, hogy ő élni akart volna még és dolgozni, mivel úgy vélte, hazájának nagy szüksége van rá.

Mi tagadás, akkor már érezni lehetett valamit a levegőben, valami egyre vészjóslóbban növekvő feszültséget az európai nemzetek között, valamit, amiről apám tudta jól, hogy csak pusztulást hozhat ránk. A jövő homályos volt akkoriban, és kétségekkel teli. Sokat figyeltem az embereket magam körül, és meg kellett állapítanom, hogy kicsikét bolond hely lett akkoriban a világ, ahogy mindenki igyekezett a pillanatnak élni. Úgy nyüzsögünk, akár a hangyák a nehéz eső előtt, igyekezvén kiragadni magunknak minél nagyobb szeleteket a világból, mielőtt az örökre megváltozna.

Újfent Budapesten tartózkodtam néhány napig, azon fáradozva, hogy minél udvariasabban fogadjam apám egykori kollégáinak részvételtjes kézfogásait, és megpróbáljam elvarrni a szálakat, melyeket maga után hagyott. Az is eltartott egy ideig, míg a bíróságon áttekintették s elismerték az örökösödési iratokat. Apám mindent rám hagyott, én voltam az egyetlen családtagja, minekután édesanyám a születésemkor meghalt.

Enyém lett a vidéki birtok, ahol azelőtt is rengeteg időt töltöttem, és úgy döntöttem, végleg odaköltözöm abba a Baja közelében fekvő kis kúriába.

Éppen odaindultam a Nyugatiból, mikor a füstös vasúti kocsiban a helyem után kutatva az egyik kupében megpillantottalak téged. Azonnal megismertelek. Szőke hajad ugyanúgy ragyogott a vonat félhomályos belső térében, mint évekkel korábban, szemeid pedig talán még több erőt sugároztak, mint akkor. Gyönyörű voltál. Féltékeny kocogtattam meg a tolóajtó foltos üveglapját. Hogy mitől féltem? Talán attól, hogy nem ismeresz már meg, talán attól, hogy van valakid. Ám a szemed lelkesen csillant fel, mikor megláttál, és mosolygósan invitáltál be. Nem hagyhattam ki, hogy tréfásan meg ne jegyezzem, miszerint milyen szerencse, hogy most egyikünknel sincs kávé, mire mindketten felkacagtunk. Hosszú ideje akkor nevettem először. Kiderült, hogy Bajára tartasz, ugyanazon a vonalon, mint én. A közeledő viharfelhőket látva jobbnak vélted elhagyni a fővárost, és unokanővéredhez költözni vidékre. Emlékszem, végigbeszéltük azt a néhány órás utat, és mikor leszálltam a vonatról, biztos voltam benne, hogy szerelmes vagyok. Az elkövetkező napokban a te hangod visszhangzott a fülemben, és a te sziluetteted láttam közeledni, akárhányszor csak kinéztem az ablakon. Mindennél jobban vágytam arra, hogy ismét a közelemben legyél, de nem búsultam, mert még a vonaton a lelkedre kötöttem, hogy látogass meg a birtokon.

Mikor először meglátogattál egy szeles hétvégi napon, zavarban voltam, akár egy kisfiú, és kényszeredetten igyekeztelek úgy kiszolgálni, mintha csak egy hercegnő lennél. Sokat kérdeztél a múltamról, az élményeimről meg persze apámról és a családomról. Én pedig sokat meséltem neked mindezekről. Elbűvölően mosolyogtál a kedvenc kiskori történeteimen, melyeket bizalmasan és óvatoskodva osztottam meg veled, mintha csak államtitkok volnának.

Gyermekkorom nagy részét azon az egykori földesúri birtokon töltöttem, melyen apámmal éltem, és amely már háromszáz éve szállt apáról fiúra a családukban. Néhány perces sétára volt csupán a legközelebbi falu, Bátmonostor határától. Könnyű volt odatalálni: büszke, haragoszöld ciprusfák szegélyezték a telekre vezető utat, és borostyán futotta be a kétszintes kúria időtálló homlokzati falát. Szerettem ott lenni. Akárhányszor csak megpillantottam az épületet a távolból, bizsergés támadt a gyomromban, mely azokat az éveket idézte, mikor kisgyerekként pillangókat és kövér, morcos macskákat kergettem az udvarban a barátaimmal, Lajossal, Boldival és Álmossal.

Volt a ház mögött egy vén kőrisfa, mely a családi legendák szerint már magának Rákóczi fejedelemnek is árnyékot nyújtott, mikor megpihent itt kuruc csapataival. Emlékszem, mikor tizenegy lettem lettem, apám csináltatott egy kis medencét a szomszédságában, és a

legforróbb nyári napokon feltöltötte vízzel. Ilyenkor az-
egész napot lubickolással töltöttük, és lustán süttettük
magunkat a víz melletti puha fűvön. Máig elpirulok, ha
felidézem azt a mulatságos esetet, mikor apám egyik
kollégája elhozta a tizenéves lányát is egy tárgyalásra.
Mi négyen félálomban, gatyá nélkül hevertünk a kelle-
mes napsütésben. Egymás előtt nem volt mit szégyell-
nünk, tetőtől talpig ismertük egymást, hiszen együtt
nőttünk fel, így csak arra eszméltünk fel, ahogy a lány
néhány méterre vihog tőlünk, és megvetően bámul
minket. Szerintem azóta se futottam soha olyan gyor-
san, mint mikor a barátaimmal meztelenül iszkoltunk
vissza a ház rejtekébe, hogy magunkra kapjunk valamit.

Másik kedves emlékem volt – amit többször is el-
meséltem neked, mivel mindig tudtál nevetni rajta –,
mikor a srácokkal a környékbeli erdőben túráztunk.
Álmos észrevett az egyik bokor alján egy kis őzet, az
oldalán hevert. Ahogy megközelítettük, elkezdett ver-
gődni, szeme pedig rémülten izgett-mozgott, kiutat ke-
resve szorult helyzetéből. Hiába próbált azonban
feltápászkodni, rendre visszahanyatlott a földre. El volt
törve a lába szerencsétlen párának. Több órán át ültünk
mellette, várva, hogy némiképp megszokja a jelen-
létünk, majd négyen óvatosan felnyaláboltuk a kapálózó
testet, és fáradságos munkával visszacipeltük a birtokra.
Apám csak este ért haza, és talán említenem sem kell,
hogy arcára erőteljes megrökönyödés ült ki, mikor a
szalonba lépve egy betakargatott őzet pillantott meg a

Párizsból hozatott kanapéján. Nem volt rám mérges, nem is kiabált velem, egyszerűen csak szelíd szavakkal rámutatott, hogy ez nem lesz így jó. A szeme azonban csillogott, és a mai napig esküdni mernék rá, hogy kanapé ide vagy oda, majdnem elnevette magát. Az őznek végül az előszobában kerestünk helyet, és néhány hét alatt teljesen felépült. Amint kiengedtük, boldogan ügetett el, vissza se pillantott. Emiatt kicsit elszontyolodtam, de talán ez volt az első lecke az élettől, mely arra tanított, hogy sok minden, amiről úgy érezzük, hogy hozzánk tartozik, valójában nem a mienk.

Mikor egyik látogatásod alkalmával befejeztem emlékeim felidézését, közelebb húzódtál hozzám, és megérintetted a karomat. Tekintetünk kábultan fonódott össze. Hirtelen cseppet sem érdekelt a múlt, csakis azzal a pillanattal foglalkoztam, melyben ajkaink finoman találkoztak, a gyermekkort, a napfény ízét, a viharos tavaszi szeleket és a közelgő háborút az örökkévalóságba mosva. Ez volt az első csókunk, melyet még rengeteg követett a következő hónapokban.

Már sokadjára látogattál meg a birtokon, mikor úgy találtam, ideje megmutatnom neked a legféltettebb kincsemet, melyet apámon és gyermekkori pajtásaimon kívül senki nem ismert. Kézen fogtalak, és komolyan hátra vezettelek az épület mögé. Korábban nem láthatad, de abban a pillanatban, mikor megpillantottad a kis üvegházat, hitetlenkedve kiáltottál fel. Kedvenc köris-

fánk lábánál valóságos kis csodának tűnt a piciny épü-
napfénytől csillogó üveglapjaival. Még inkább
elámultál, mikor beléptünk, és a kintitől egy egészen
különböző világ fogadott bennünket odabenn. A tik-
kaszto melegben és párában kis növésű, ívelt levelű
pálmafák, hirtelenzöld páfrányok és a szivárvány min-
den színében pompázó, barátságos trópusi virágok ter-
peszkedtek. Ez volt az én titkos birodalmam. Még apám
kezdte el építeni a születésem előtt, majd anyám halálát
követően félbehagyta, és végül én fejeztem be. A távoli
Braziliából és a ködös Ecuadorból hozattuk ide ezeket
a növényeket, valamint az ottani földet, a melegről
pedig két kályha gondoskodott. Szerettem odabenn ol-
vasgatni és elmélkedni. Mindig az az érzésem támadt,
mintha csak egy mesehős lennék, aki elérhetetlen, ve-
szélyes világokat fedez fel a varázstükör másik oldalán.
Főleg télen volt varázslatos érzés betérni abba a trópusi
hangulatú kis kuckóba, miközben odakint vadul hava-
zott. Te is egyből beleszerettél az üvegházba, és ez lett
a mi kis törzshelyünk, ahol a külvilágtól nem zavartatva
magunk lehettünk.

Időközben kitört a háború Európában, és mi egyre gyak-
rabban tekintettünk az ég felé, attól tartva, hogy va-
dászgépek zúgnak el a fejünk felett halált hozó
bombákat hintve azokra, akiket szeretünk. Milyen ér-
dekes és milyen végtelenül nemes, hogy a leginkább
embert próbáló időkben nem is a saját, hanem a hoz-
zánk közel állók életét féltjük legjobban. A számos el-

keserítő hír ellenére mégis azt kell mondanom, hogy boldog voltam abban az időszakban, boldogabb, mint korábban talán bármikor. Valószínűleg ez is közrejátszott abban, hogy vak lettem a változásokra, és nem vettem észre azt, ami nyilvánvaló. Nem vettem észre, hogy miközben én mosolyogva csókollak meg, mikor megérkezel hozzám, te csak megjátszod a boldogságot, és tekinteted egyre fénytelenebbé válik. Hiába bizonygattam neked, hogy apám egykori kapcsolatai révén meg tudlak téged óvni, te képtelen voltál nekem hinni, és a korábban köztünk lévő, oly intenzív kapocs gyengülni látszott. Rettegtél tőle, hogy mikor következik el a nap, mikor elveszik mindenedet, és egy teherautó platójára zsúfolnak téged is a származásod miatt.

Ősszel aztán bekövetkezett az, amire számíthattam volna, ha tisztán látok. Nem jöttél hozzám többé. Mikor bementem a városba kérdezősködni, megtudtam, hogy az egyik éjszaka megszöktetek unokanővéreddel a határ felé. Kicsit talán megkönnyebbültem, hogy nem egy kivégzőosztag hurcol Ausztria felé, hanem önszántadból hagytál magad mögött mindent, amit eddig ismertél, köztük engem is. Ennek ellenére fáj a döntésed, és még jobban fáj a hiányod. Hirtelen omlott rám az a színét vesztett, nélküled jellegtelené vált világ az összes gondjával. Apám halála, a te elvesztésed és a végtelen magány, mind ott doboltak örült módjára tehetetlen elmémbe zárva. És akkor megtört bennem valami. Akkor jöttem rá, hogy mennyire sebezhetőek és gyámol-

talánok is vagyunk mi, emberek, és bármennyire is igyekszünk erősnek mutatni magunkat, ki vagyunk szolgáltatva a sors szeszélyeinek. Olyanok vagyunk, akár a levelek a szélben.

Napokig hevertem étlen-szomjan az üvegházban, keserűen markolászva a plédet, amin azelőtt egymás mellett ültünk, és hol nevetve, hol komoly tekintettel cseréltük ki a lelkünkbe írt történeteket. Talán a feledésre vártam, talán arra, hogy majd bűnbánó mosollyal az arcodon visszatérsz hozzám. Mindenesetre egyik sem következett be.

Az élet olykor furcsa és ijesztő dolgokat produkál. Azelőtt sem gondoltam volna soha, hogy képes lehetek ilyesmire, és azóta sem tudom elhinni, hogy megtettem, mindenesetre az egyik éjjel kipiszkáltam egy égő fadarabot az üvegház kandallójából, és dühösen a páfrányok közé hajítottam. Eltartott egy darabig, míg a lángok erőre kaptak a nedves mikroklímában, és lett volna jó néhány percem, hogy eloltsam a tüzet. Mégsem tettem. Csak álltam ott, és néztem, ahogy hosszú évek fáradtságos munkáját felemésztik a vöröslő, fehér füstöt köhögő lángok. Néhány perc elteltével fuldokolva vonszoltam ki magam az udvarra, és könnyek közt, elkeseredve ordítottam ki a haragomat, melyet a csillagtalan éjszaka némán és megértően fogadott be. Ujjaimmal az egykor oly puha, korlátok nélküli gyermekkort idéző, ám ma már száraz és élettelen füvet markolász-

tam, míg a hő összeroppantotta azt, ami az üvegházból megmaradt. Újból meztelennek és gyengének éreztem magam, mint akkor régen, mikor gyerekként a csúfolódó lány elől menekültem a barátaimmal. Most azonban egyedül voltam, nagyon egyedül. A lángok gonoszul nyújtózkodtak a környező fák, köztük a kőris felé is. Kétségbeestem, mikor tudatosult bennem, hogy valószínűleg mindent elpusztítottam, amit apám rám hagyott. Ám akkor, mintha csak el akarná mosni a fájdalmat a világból, elkezdett szakadni az eső. Nehéz, kövér cseppekben hullott alá. Én azonban már alig érzékelttem az arcomon végigfolyó, hideg cseppeket, mert elvesztettem az eszméletemet.

A reggel átható fénye térített magamhoz. Soha nem felejttem el azt a képet, ami akkor fogadott, mikor kinyitottam a szemem. Körülöttem a fű foltokban parázzlott, a legtöbb fa pedig menthetetlenül megégett. Ágaik üszkösen, vádlón meredtek rám. Valami csoda folytán a kőrisnek viszont nem esett bántódása, csupán az alsó ágai égtek meg. A magasból pernye szállingózott csendesen, és telepedett meg a ruháimon. Elkésérítő látványt nyújtott a telek. Arra gondoltam, hogy bemegyek a házba, ledőlök az ágyamra, és megpróbálok elaludni. Hátha mikor felébredek, kiderül, hogy csak rémálom volt az egész, és te már ott fogsz ülni az ágyam szélén, hogy lágy mosollyal az arcodon megcsókold a homlokomat. Azonban ez csak üres képzelgés volt, és ahogy felkászálódtam a földről, egyvalamit biztosan tudtam:

többé nem akarok a birtokon élni.

Még aznap összeszedtem a holmimat, és beköltöztem egy kisbajai szállóba. Mindennél jobban vágytam a feledésre, arra, hogy többé ne emlékezsek sem rád, sem az egész átkozott életemre, ami ott feküdt hamuba és porba fulladva a kúria körül. Újra gyerek akartam lenni, gondtalan siheder, aki a barátaival szaladgál az udvarban, és mit sem sejt arról, hogy mennyire elrontott világban élünk. Az idő észrevétlenül, szelíd mohósággal rántotta ki életemből a hónapokat, majd a súlyos éveket, és én alig érzékeltem valamit a körülöttem zajló eseményekből. Holott a háború nagy zajjal robogott végig a vidéken, és mindent elvitt.

Ami maradt, azt csak azért nem tudta elvenni, mert a szívünk mélyén őriztük. A későbbi korok emberei talán soha nem fogják megérteni, hogy milyen érzés az, mikor már nincs mit féltened, mert mindenedet elvették. A telket és a kúriát állami tulajdonba vették, nekem pedig egy gyárban kellett munkába állnom, ha nem akartam utcára kerülni. A kommunizmus arctalan, ellenséges idegenné tette számomra azt az országot, melyet apám annyira szeretett. Ha azt hittük, hogy a háború vége majd a békét hozza el számunkra, hát nagyot tévedtünk.

A '60-as évek elején adtál hírt magadról legközelebb, pont mikor már kezdtem elfelejteni, mennyire is fájt a hiányod. Franciaországból írtál. Érdeklődtél, hogy jól megy-e a sorom, találtam-e már feleséget magamnak.

Büszkén újságoltad, hogy te már férjhez mentél, és született két gyönyörű gyermeked. Még egy kis fényképet is a borítékba csúsztattál, amin a férjeddal és a gyerekeiddel állsz egy tavacska partján. Egyből megismertem a mosolyodat, semmit sem változott az elmúlt évek során. Csak éppen most nem rám mosolyogtál úgy, hanem arra a másik, idegen férfira. Miközben a soraidat olvastam, végre ráéreztem, hogy a sors talán mindig ezt az utat szánta kettőnknek, és hogy mi ketten talán soha nem is tartoztunk igazán össze. A levél végén kitértél rá, hogy hamarosan Magyarországra látogatsz az itt maradt rokonaidhoz, és ha nincs ellenvetésem, nagyon szívesen találkoznál velem is.

Így esett meg tehát, hogy oly sok év után újra átölelhettelek egy forró nyári napon, és mivel ragaszkodtál hozzá, az akkor már állami tulajdonban lévő kőrísfa alatt ülve beszéltük el egymásnak mindazt, ami azalatt az idő alatt történt velünk. Csodálatos érzés volt ismét melletted lenni, még ha tudtam is, hogy már nem hozám tartozol. Mikor a nap végén elbúcsúztál tőlem, megígérted, hogy ezentúl minden nyáron meg fogsz majd látogatni. És én tudtam, hogy igazat mondasz.

Így hát, ott és akkor valami lezárult, a mi történetünk azonban még koránt sem ért véget, rendületlenül írjuk tovább a szívünkben. Más városban és más országban, különböző utakon járva, de tovább írjuk, és az eltérő történetek évről évre eggyé válnak, mikor leülünk a

kórisfa alá, hátunkat ősoleg törzsének döntjük, és el-
kezdünk mesélni egymásnak.

Petrik István

A TERMÉSZET MOSOLYA

Csodaszép vagy.
Szép csoda.
Ároksági
laboda.
Árvalányhaj,
ibolya....
Őstermészet
mosolya.
Csillagszemed
itt ragyog.
Boldog követőd
vagyok.
Friss forrásvíz.
Éltetőm.
Fenyő-őrszem
hegytetőn.
Erdőszéli
ködfalak.
Várfalaknak
látszanak....
Élet-templom.
Lélekdóm....
Szép természet.
Alkotóm.....

ELFOGYÓ JELEN

Tanulj türelmet a fénytől,
a jéghegytől hosszú életet.
Kitartást az esőcsepptől,
a hangyáktól dolgos éveket.

Taníts ragyogást a Napnak,
a homoknak buckát építeni....
Bárányt rajzolni a felhőn,
az égnek tengert kékíteni.....

Minden tanít, ha megérted
az időt, a tért, a végtelent.....
Homokként látod leperegni
a percenként elfogyó jelent.

Schmidt Gyöngyi

A FAKOPÁCS

Kipp-kopp
kipp-kopp
kalapál
szorgosan
a Fakopács.

A beteg fákat
orvosolja
sebeiket
gyógyítgatja
tisztogatja.

Kopog jobbra
kopog balra
a fák törzsét
minden ágát
szakszerűen
átvizsgálja.

Hegyes csőre úgy működik
mint egy szike
lyukat metsz a beteg fatörzs
oldalába

nyelve hegye periszkópként
funkcionál
mélyen lenyúl minden lyukba
zsákmányát
a kövér pondrót kirántja
és jó étvággal
elfogyasztja.

A GÓLYAMADÁR

Fiókái védelmében
magas fákon
kémény hegyén
vastag ágból
falevélből
fűszálakból
zöld mohából épít nekik
biztonságos erős fészket.

Élelmüket
férgeket és kukacokat
mocsár szélén gyűjtögeti
patak partján
békát fogdos tavak öblén
apró halat
hosszú csőre ürgét ránt ki
földbe ásott rejtekéből.

Forró nyarak melegében
zivatarban
szélviharban
gyors iramban fészkére száll
két nagy szárnyát esernyőként
széttéríti
alig pelyhes fiókáit
szeretettel védelmezi...

A VÖRÖSBEGY LEGENDÁJA

Valamikor réges-régen, úgy kétezer évvel ezelőtt a Golgotán nőtt rekettyésben fészket rakott egy melegszívű kismadár. Nem volt dolga a világgal, vidáman teltek napjai. Fiókáit nevelgette, szépre-jóra tanítgatta, boldogan élt, egyszerűen.

Ám egy délután, mikor mindenféle jóval megrakottan hazafelé sietett, váratlanul vihar tört rá, nagy erővel, hevesen. Az ég kékje elsötétült, vészterhes fellegek kavargtak, a föld sebzett állatként hörgött, üvöltött, a szél örült démonként száguldott maga körül letarolva mindent.

Ilyen vihart nem éltem még, Isten haragja sújt le rám, vagy gonosz sátáni erők járnak körülöttem bacchanáliát – gyötrődik minden ízében reszketve a kismadár, miközben kimerült szárnyaival ide-oda

csapódva hull alá.

Vergődő kis teste egy frissen ácsolt keresztfára szédült, amin, ó, borzalom, az Isten fiának teste feketéllett, kékül.

Még a szél is felhördült, a föld is beleremegett, sötétség zuhant a világra a gyászos hír hallatán. Egyedül te nem rendültél meg egyetlen fiad kínszenvedése láttán? De csitt, a számonkérésnek nem jött el még az ideje – intette le magát a kismadár, Jézus nem halt még meg. Gyengén mozdul, láztól cserepes ajka vízért sóhajt.

A kismadár gyors iramban szárnyra lebben, vizet hoz, kis csőréből itatja a szenvedőt. Szárnyával hűsíti a meggyötört arcot, csurgó vérét, verítékét törölgeti.

Aztán saját mellénykáját kezdte volna tisztogatni – hasztalan.

Immáron azt jótettéért – mindörökre – Jézus piros vére ékesíti, magasztalja.

Szabó Ilona Valéria

A TÖLGYES ÉLETÉBŐL

A mese pályázati mű, a Czabai-kert természetvédelmi területté nyilvánításának 40. évfordulójára, valamint a madarak és fák napja alkalmából hirdette meg az érdi Irodalomkedvelők klubja (IRKA-kör).

A történet-füzér egy védett erdőben, a Tölgyes Madárparadicsomában játszódik. Bohém Pipi, a galagonyabokor árnyékában meghúzódó cseh cserépmadár, még új a közösségben, de a Tollasok bizalmukba fogadják, és sorban elmesélik neki a Tölgyes legfrissebb történéseit. Még a Tölgyesi Napló titkaiba is beavatják.

Ezekből bontakozik ki a Madárparadicsom élete: a Tollasok mindennapjai, kiemelkedő egyéniségei, félelmeik és örömeik, fontos események megünneplése. Maga az Ember is színre lép Caba, a Kert Védelmezője személyében, aki fontos szerepet tölt be a madárközösség életének alakulásában.

De mi vet komor árnyékot a Madárparadicsomra, és miért retteg Cince, a széncinege? Mitől sápadozik Lombika, a kocsánytalan tölgy? Hogyan és miért kapta Főkopáncs tiszteletreméltó rangját? Bohém Pipire vajon a különc vagy a ledér jelző illik-e jobban? Ilyen és hasonló kérdésekre kapunk választ a meséből szóra-

koztató, humoros olvasmány formájában.

A bemutatott madarak egy-egy karaktert jelenítenek meg. Bár emberi tulajdonságokkal is bírnak, külsejük, hangjuk és természetük leírásából ráismerhetünk egy-egy madárfaj jellegzetességére. Ilyen módon a mese alkalmas arra, hogy felkeltse az érdeklődést a természet iránt, és egyben ismereteket adjon át.

A történetet és annak szereplőit a szerző fantáziája teremtette. Ihletője azonban az Érdet található, 1977-ben védetté nyilvánított Czabai-kert és tulajdonosának, Czabai Balázsnak áldozatos tevékenysége, hogy megőrizze a kocsányos és kocsánytalan tölgyekből álló erdejét, e túlélő hírmondóját az Érdet egykor borító erdőségnek.

A Tölgyes életéből című írás a Garbo Kiadó válogatásában bekerült egy meseantológiába. Ezért nem szerepel a jelen pályázati könyvben.

Szigetvári Zsófia Petra

NYUGALOM I.

Az erdő kihalt és csendes volt. A madarak némán gubasztottak a lombok tetején, a szél is, mintha be lett volna rekedve. Csak néha fütyült halkán egy-egy szomorú dallamot, majd az ő erőtlen hangja is elveszett a sűrű falevelek labirintusában.

Talpam alatt a faág, amikor megreccsent, ágyúdörgésként zavarta fel az ájtatos hallgatást. RECCS! PLOCCS! Süvített a zaj, majd amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan elenyészett. Felnéztem az égre, mintha ezt a tettem a Fennlakó sértésnek tekintette volna, egy villám hasította ketté a mélykék boltozatot. A fényben megvillantak az erdő lidérceinek szemei, s akárcsak a szentjánosbogarak, villódzó táncba kezdtek. A faleveleken hangosan koppantak az esőcseppek, mintha hívatlan vendégek kérnének bebocsátást. A madarak egy bánatos melódiát fütyörésztek, siratva a napfényt. A mókusok megtörölték bundájukat, és rémülten szaladtak haza, nehogy még jobban megázzanak. A bagoly álmosan huhogott odújából, neki mindegy, hogy esik vagy ragyog a Nap, csak ne zavarják fel, amíg nem szól a vekkere. Éreztem, ahogy arcomon végigcsorog az esővíz, s olyanná váltam, mint a fák, akik több mint ezer éve itt állnak, és tűrik a természet viszontagságait, de sosem akadékoskodnak, nem panaszkodnak. Élnek, és csak nőnek felfelé, ágaik elérik a fellegeket, és olykor-

olykor, amikor a Mindenhatónak akad egy kis szabad ideje, elmosolyodik, és elégedett pillantásokat vet rájuk. A madarak ilyenkor irigykedve felhúzzák csőrüket, és egy vidám nótára zendítenek. Száll, száll a dallam fel, egyre csak fel, a kék messzeségbe, hogy megríkassák a bárányfelhőket, könnyeikkel áztassák a földet.

Most riadt tekintettel összebújva gubbasztanak a fágakon, hozzásimulva a kéreghez, és csendben énekelnek, amitől még az öreg tölgyek szíve is megrendül. Lassan baktatok az ösvényen, amit a fű szinte már teljesen benőtt, csak néhol kanyarog, hol jobbra, hol balra. Kiszámíthatatlan, akár a Sors. Csak vakon bukdácsolsz, amíg ki nem érsz az erdőtől a fényre. Összehúztam magamon pulóveremet. Elfogott a félelem. Az erdőben betolakodó voltam, semmi több. Egy eltévedt alak, aki ki tudja, hogy kijut-e a hatalmas fák közül. Bizonytalanul felpillantottam, de a kék ég eltűnt fejem fölül. Helyette csak a komoran egymásra boruló lombok között csillantak meg a lemenő napsugarak. Az eső elállt, már csak a lecsöpögő vízcseppek hangját lehetett hallani. A néma csöndben súlyosan koppantak, mintha egy bíró kalapácsa lettek volna, ami mindent megmagyaráz, szavak sem kellenek hozzá. Elég a jeges tekintet, és már csak az ítéletre várva, halkán suttog egy imát a bűnös.

Behunytam a szemem. Aztán pár perc múlva kinyitottam. Megnyílt előttem a végtelen. Zöld dombok és sárga búzamezők tarkállottak. A távolban hallottam

egy templom harangjának bűgását. Fellelegeztem, majd még egyszer, utoljára visszanéztem a rengetegre. Az méltóságteljesen csak felém biccentett. Egy füttyszó s egy trilla, aztán ismét körülvelt a némaság.

NYUGALOM II.

Az ösvény fonálként kanyargott előttem,
lábaim remegtek, nem mertem
felnézni sem.

Féltem.

A kis útra bíztam magam,
benne van minden bizalmam.
Szerencsémre a Remény mellettem baktat,
bár néha eltűnik a fák árnyékában.

Rám kacsint kedélyesen.

Rettegés ül szememben,
ha itt hagy, elvesztem,
örökre elnyel a sötét rengeteg.

Eszembe jut számtalan könyv,
ahol a túrázás az erdőben öröm,
dalol a patak, a mókus, a rönk,
felszárad az összes keserű könny.

De most senki sem mosolyog,
a jókedv az arcomra ráfagyott.

A szél is ridegen susog,
a fák között a rémület sompolyog.

Mintha láthatatlan lenne,
figyel minden apró neszre.
Áldozat után keresve,
szimatol a levegőbe...
Körülzár a sötétség,
elfog az émelygés,
egy velőtrázó sikoly.

Hangomra ezernyi madár felel,
Fülsiketítőn csivitel.
Lárma, ricsaj veri fel
a fagyos néma csendet.
Trillázik a fülemüle,
menekül a kétségbeesés.
A madarak, az áldott szárnyalók
elriasztják a betolakodó iszonyt,
s én ismét békésen ölelem a fákat
s a ragyogó, vidám napsugarakat.
Boldog vagyok.

TAVASZ

Unottan bámultam magam elé. Rákönyököltem a padomra, előttem a nyitott füzet, és néha eljutott tudatomig tanárom egy-egy szava: „a gyorsulás.... az erő...” Az egész olyan homályosnak hatott. A táblán a macskakaparást képtelen voltam kibetűzni, ezért csak hallgattam a beszűrődő zajokat. A nap már melegen süttött, zöldellt minden, s elképzelttem, milyen jó lenne sétálni egy erdőben. Madárcsivitelés, falevelek susogása, szél süvítése.

Itt minden olyan átlagosnak tűnt, de ekkor egy remek ötletem támadt. Táskám mélyéről előkapartam uzsonnám maradékát, a kenyérhéjakat apró galacsinokká morzsoltam. Céloztam, majd löttem. A galacsin éppen a párkányon landolt. Az ablaknál ülő Feri felkapta fejét. Hátrafordult, és álmos szemekkel felém hunyorgott. Pár másodpercbe beletelt, míg megértette, mit is akarok. Bután elvigyorodott, és a morzsát visszahajította. Majd angyali ábrázattal rámosolygott a tanárra.

Végre egyszer szórakozhattam egy kicsit fizikán. Így aztán egy egész galacsinsortüzet leadtam. Volt, ami eltalálta Ferit, volt, ami nem. Kint a madárénekek egyre hangosabbá vált, elnyomva ezzel oktatónk magyarázatát, és persze én teljesen megfeledkeztem arról, hogy épp egy tanóra közepén támadt kedvem dobálózni. Minden figyelmem lekötötte a célzás, a végén még fel is álltam helyemről.

– Mi a fenét csinál maga? – üvöltötte valaki. Ekkor már

túl késő lett volna ráfogni másra vagy magyarázkodni. Egyértelmű. Zavartam az órát, elvontam osztálytársaim figyelmét, és ráadásul azt sem tudtam, hogy mi Newton 3. törvénye. A büntetés pedig, arra rá sem mertem gondolni.

Megátalkodott kisgyerekként hallgattam. Karba font kézzel álltam, és csak bámultam kifelé az ablakon. Néha felhúztam a szemöldököm, amikor egy-egy szó eljutott a tudatomig. Neveletlen, semmirekellő, lusta... „Igen, ezt már hallottam vagy ezerszer, nincs más mondanivalótok, mert ez a „kihallgatás” is teljesen felesleges, úgy, mint az utóbbiak!” – gondoltam unottan. A mondatok elmosódtak, és akár egy örvény, kavarogtak köröttem. De én nem adtam meg magam a megbánás forgatagának. Dacosan felszegtem fejem, és mint egy hajótörött, kapálóztam az áradat felszínén. Nyeltem a szidalmakat, és minduntalan a felszínre löktem magam lábammal. Néha már S.O.S-jeleket küldtem volna, azonban tudtam, hogy „kínzóm” leghőbb vágya, hogy lássa rajtam a kétségbeesést, és hogy ismét meghunyászkodjam a felsőbb akarat előtt. Már szinte a szemem előtt láttam tanárom fölényes mosolyát, és fülembe csengett, ahogy majd kollegáinak előadja, hogyan szelídített meg egy elvetemült diákot. Nem, ennél a fulladás is jobb! Inkább nyeljen el az örvény, mintsem hogy dicsősége tárgya legyek egy ilyen fel-fuvalkodott hólyagnak.

Miután mártírhalált haltam, és glóriával a fejem körül kilépek a teremből ellenőrzőmben a beírással, majd

osztálytársaim szentté avatnak, és örökre fel fogjuk emlegetni azt a bizonyos délutánt, amikor egy diák szembe mert szállni a diktátúra egyik elnyomójával. Eme gondolatmenet után megengedtem magamnak egy apró félmosolyt, amit persze tanárom rögtön kiszúrt.

– Még pimaszkodsz is? Büszke vagy a teljesítményedre? – bödült el vallatóm.

Csak megvontam a vállam. Az embernek már jókedve sem lehet. Majd nagyszerű oktatóm ismét belekezdett egy nagyon hosszúnak ígérkező szónoklatba, amit természetesen nekem végig kellett állnom. Ez volt az egészben a legrosszabb. Utána jön egy: „Alászolgálja, egy cirkalmas aláírás, egy fenyegetés, egy mentő kérdés, és utána szabad vagyok”. De eddig a percig még sok időm van. Halkan felsóhajtottam. Rápillantottam az ellenőrzőmre. A lap még tiszta és fehér volt, de nem-sokára bepiszkítják, és tele lesz tintafoltokkal. Szomorúan kinéztem az ablakon. Idén sem sikerült beírás nélkül megúsznom! Viszont ekkor észrevettem egy picinyke madarat. A párkányon csivített vidáman. Szedegette a morzsákat, amit Ferivel dobáltunk oda még becsöngetéskor. Figyeltem a kis szárnyast. Barátságosnak tűnt, szemeit forgatta, és a fejét rázta értetlenül.

– Csipp, csip! – trillázta, és minden egyes hang után felszedett egy kis morzsát.

– Csipp – jelentette ki elégedetten. „Milyen jó neki!” – gondoltam. Egész nap a kék ég alatt száll, nem kéri senki számon rajta, hogy mit mikor tett, hogy jó volt-e a viselkedése, hogy miért nem csinálta meg a házi

feladatát, hogy miért nem tud csöndben maradni egy pillanatig?! Mindig vidáman énekel, és nem törődik a világ gondjaival. Nem számít, ha esik, ha fúj, csak meghúzódik egy fa lombja alatt, és hálásan hozzábújik, miközben halkán csivitel egy kisfiúról, aki engedetlen volt az iskolában, és makacsul hallgatott a tanára előtt. – Csipp, csipp! – bólogatott a madárka.

Örültem, hogy végre valaki egyetért velem. Nem is sejtettem, hogy a szárnyasokkal ilyen jól el lehet beszélni. Csak helyeselnék, és boldogan csivitelnek neked, amitől mindjárt jobb kedvre derülsz. Elmosolyodtam, amikor az ablakon betévedő napsugár megsimogatta az arcomat. „Ne félj! – suttogta – , kinn vár a tavasz!”

Tarnócziné Barabás Irén

ÉBRED AZ ERDŐ

Átbukik a reggeli nap
a messzi dombtetőn,
báránfelhők jelennek meg
az égi legelőn.

Hosszú árnyékok,
aranyló fénycsíkok
nyúlnak át

a deres, dús fűvön,
s felszikkáznak,
mint szétszórt

apró gyöngyök
a harmatfüggönyön.

Levél nem mozdul,
neszt sem hallani,
meg lehet a csendet
lágyan simítani.

A természet törvényét
senki nem sérti meg,
tücsök nem hegedül,
cincér sem zizeg,
áhítat lengi be
mindenki templomát,
deres erdő, mező,
harmatos rét
minden kicsi zugát.

Egyszerre lesz vége a
kristály-csendnek,
felhangzik az első
bátortalan hang,
majd felsüvöltő szélként
ezrek követik
harsányan, boldogan,
és a falu templomában is
megszólal a rorátéra hívó,
mindenkit ébresztő
kicsi és nagy harang.

TARTALOM

Előszó (Daróci Lajosné)	3
Barna Júlia:	
A tavasz meglepetései.....	7
Színek, hangok, tavaszok.....	8
Dylan D. Tides:	
Románc.....	9
Fazekas Major Gizella:	
Tavaszra várunk.....	10
Tavasz.....	11
Gani Zsuzsanna:	
Érzem lelked	12
Habos László:	
Az erdő szimfóniája	13
Kósa Márta:	
Fényjelek.....	16
Csóka	19
Tavasz.....	24
Kovács F. István:	
Móric	26
Kreischer Nelly:	
Nyitnikék.....	33
Lukács Mária:	
Fáj-dalom	34
Örököld	35

Mihály Csilla:	
Hömpölygő május	36
Zápor	37
Móczár Csaba:	
Tavaszi haikuk, 2017	38
Molnárné Boda Mária:	
Tavaszköszöntő	40
Nagy-Rakita Melinda:	
Várakozás	41
Tavasz-himnusz.....	42
Pálfi Nándor:	
Levelek a szélben	44
Petrik István:	
A természet mosolya	58
Elfogyó jelen.....	59
Schmidt Gyöngyi:	
A fakopács.....	60
A gólyamadár	61
A vörösbegy legendája.....	62
Szabó I. Valéria:	
A Tölgyes életéből	64
Szigetvári Zsófia Petra:	
Nyugalom I.	66
Nyugalom II.	68
Tavasz.....	70
Tarnócziné Barabás Irén:	
Ébred az erdő	74

Hátlapon:
Habos László verséből

ISSN: 2063-7039

Nyomda: Progresso Print Kft.